

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/318/2021
Identifikačné číslo spisu:	8106207590
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8106207590.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ I. S., bývajúcej v H.Š., R.Á. 1, 2/ E. Q.Z., bývajúceho v H., R. X, 3/ Bc. E. E., bývajúceho v H.Š., R.Á. X, 4/ T. F., bývajúcej v H., R. X, 5/ D. U., bývajúceho v H., R. X, 6/ E.S. U., bývajúcej v H., R. X, 7/ I. H., bývajúceho v H.Š., R.Á. X, 8/ Mgr. I. H., bývajúcej v H., R. X, 9/ M. H., bývajúceho v H., R. X, 10/ U. G., bývajúcej v H.Š., R.Á. X, 11/ I. G., bývajúcej v H.Š., R.Á. X, 12/ R. E., bývajúceho v H.Š., R.Á. X, 13/ I. H., bývajúceho v H.Š., R.Á. X, 14/ P. T.P., bývajúcej v H., R. X, 15/ E. P., bývajúceho v H., H. XXXX/XXX, 16/ E. P., bývajúceho v H., J. XX, 17/ I. R., bývajúcej v H., V. X, všetci zastúpení Advokátskou kanceláriou BABIN, PETKO & partners, s.r.o., so sídlom v Prešove, Hlavná č. 29, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Vladimír Babin, proti žalovanému L. E., bývajúcemu v H., R. XX, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 16C/70/2006, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2019 sp.zn. 23Co/2/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2019 sp.zn. 23Co/2/2018 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom (v poradí štvrtým) z 3. novembra 2017 č.k. 16C/70/2006-935 zamietol žalobu a žalobcom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcom uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť štátu trovy konania v rozsahu 100 % a znalci O.. D. T., znalečné v rozsahu 100% s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia v konaní nepreukázali právny titul, na základe ktorého by oni resp. ich právni predchodcovia nadobudli vlastnícke právo k spornému pozemku parcele C-KN č. XXXX/X (ďalej aj „sporný pozemok“). Zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že plochy parc. C-KN č. XXXX/X a časť plochy pôvodnej parc. EN č. XXXX/X vykúpenej štátom od pôvodných vlastníkov na základe kúpnych zmlúv zo dňa 7. novembra 1969 je totožná, resp. plochy týchto pozemkov sa prekrývajú. Skutočnosť, že geometrický plán č. 19-91/ŠO je vyhotovený nesprávne čo do

polohového a geometrického určenia pôvodnej EN č. XXXX/X, v dôsledku čoho žalobcovia užívajú väčšiu výmeru, než akú by mali, je pre danú vec irelevantná, tak ako to už uviedol odvolací súd vo svojom uznesení zo dňa 20. mája 2013, č.k. 16Co/48/2013-441. Rozhodnutie ONV v Prešove nebolo podľa názoru súdu právnym titulom, na základe ktorého mohlo Okresné stavebné bytové družstvo nadobudnúť vlastnícke právo k spornému pozemku, pretože vlastníkom bol Čsl. štát a bytovému družstvu bol pozemok pridelený len do trvalého bezplatného užívania. V samotnom LV je ako titul nadobudnutia uvedená hospodárska zmluva č. HZ-108/90, ktorej obsahom však nie je prevod parcely č. 4687/6 (pzn. pôvodne parcely EN XXXX/X), preto sa trvalé užívanie nemohlo v zmysle § 23 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. zmeniť dňom 1. septembra 1993 na vlastníctvo Bytového družstva Prešov. Súd prvej inštancie následne konštatoval, že právni predchodcovia žalovaného nemohli kúpnu zmluvou nadobudnúť sporný pozemok, pretože ten bol už v roku 1969 vykúpený štátom. Napokon žalobe nebolo možné vyhovieť aj z toho dôvodu, že žalobcovia nezmenili žalobný petit po smrti E. G., ktorého spoluvlastnícky podiel na spornej parcele v prípade vyhovenia žalobe by musel byť následne predmetom dodatočného dedičského konania. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcov rozsudkom (v poradí tretím) z 30. januára 2019 sp.zn. 23Co/2/2018 napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP). V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že z vykonaných dôkazov vyplynulo, že žalobcovia parcelu č. XXXX/X, ktorá je na liste vlastníctva zapísaná ako vlastníctvo žalovaného, nikdy nenadobudli, pretože táto parcela bola už skôr odčlenená z parcely č. XXXX/X a až následne na základe kúpnych zmlúv z roku 2001, zvyšok parcely č. XXXX/X nadobudli žalobcovia. Je bez právneho významu pre rozhodnutie o žalobe, že právni predchodcovia žalovaného nehnuteľnosť nadobudli od nevlastníka. Na úspech vo vlastníckej žalobe nestačí spochybniť vlastnícky titul žalovaného, je potrebné preukázať vlastný titul nadobudnutia vlastníctva. Tejto žalobe bolo možné vyhovieť len za predpokladu, že by tá istá časť zemského povrchu bola evidovaná v katastri nehnuteľností duplicitne, teda raz ako parcela č. XXXX/X a raz ako parc. č. XXXX/X. Z vykonaných dôkazov však takýto záver nevyplýva, nakoľko podľa výpovede znalcov parcela č. XXXX/X bola odčlenená z parcely č. XXXX/X zrejme v roku 1992 a keďže žalobcovia parcelu č. XXXX/X nadobudli až po odčlenení parcely č. XXXX/X, nestali sa vlastníkmi tej časti zemského povrchu, ktorá zodpovedá parcele č. XXXX/X. Odvolací súd zdôraznil, že pre identitu parcely je podstatné vymedzenie tejto parcely určením lomových bodov, údaj o výmere nie je podstatný. Pokiaľ z parcely, z ktorej bola vytváraná parcela XXXX/X, sa neodpočítala výmera odčlenenej parcely, neznamená to, že tento pozemok nebol z parcely odčlenený. Žalobcovia tvrdia, že tieto parcely sú zapísané duplicitne, ale z vykonaných dôkazov tento záver nevyplýva. Vzhľadom k správne mu výroku vo veci samej, potvrdil odvolací súd ako správny aj výrok o trovách konania zodpovedajúci výsledku konania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP pre porušenie práva na spravodlivý proces a súčasne pre nesprávne právne posúdenie podľa § 432 ods. 1, 2 CSP. Odvolaciemu súdu vytýkali porušenie zásady rovnosti strán v ich neprospech a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov. Nesúhlasili so záverom súdov, že v spore nie sú aktívne legitimovaní s poukazom na závery dvoch znaleckých posudkov, pričom znalec O. I. Q. v znaleckom posudku č. 1/2017 konštatoval, že právny predchodca žalobcov nadobudol už v roku 1969 kúpnu zmluvou vlastníctvo k spornej parcele a na inom mieste uvádza, že na základe vykonaných identifikácií parcela CKN č. XXXX/X sa celá prekrýva s časťou pozemku parcely EN č. XXXX/X, ktorá bola majetkovoprávne usporiadaná podľa GP č. 761-707-0195-1969. Odvolací súd však svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný nadobudol svoje vlastníctvo o 1 rok skôr od svojich právnych predchodcov - pritom ide o roky 1991 a 2000. Namietali tiež záver súdu prvej inštancie, že Bytové družstvo Prešov nemohlo spornú parcelu nadobudnúť do vlastníctva podľa § 23 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. s poukazom na hospodársku zmluvu HZ-108/90, ktorá však nebola právnym titulom nadobudnutia vlastníctva žalobcov, ale ním bolo rozhodnutie o pridelení pozemku do trvalého užívania SBD pri OSP Prešov z 18. novembra 1969, kde je uvedená parcela č. XXXX/X, z ktorej podľa znaleckých posudkov vznikla aj par. č. EN XXXX/X. Vzhľadom k tomu, že právni

predchodcovia žalovaného nikdy nenadobudli plochu 114 m² od bývalých vlastníkov, preto ani nikdy nebola odpísaná z LV č. XXXX Bytového družstva Prešov. Ak teda nezaniklo pôvodné vlastníctvo, nemohlo vzniknúť nové. Mali za preukázané, že sporná parcela sa v čase právnych prevodov, od ktorých žalovaný odvodzoval svoje vlastnícke právo (kúpna zmluva z 20. decembra 1991 a darovacia zmluva zo 6. októbra 1998), v evidencii katastra nehnuteľností nenachádzala a teda nemohla byť predmetom týchto prevodov. Odvolací súd sa však touto skutočnosťou vôbec nezaoberal a favorizoval vlastníctvo žalovaného, ktoré bolo zapísané na základe úradného záznamu OÚ Prešov - katastrálny odbor zo 17. mája 2000, ktoré však nemôže byť považované za právny titul nadobudnutia vlastníctva žalovaného. Navyše žalovaný sa nikdy neujal držby svojho vlastníctva, keďže sporný pozemok je oplotený a užívaný žalobcami resp. bytovým družstvom od roku 1969. Z týchto dôvodov navrhl, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením sp. zn. 3Cdo 175/2019 z 30. októbra 2019 dovolanie žalobcov odmietol a žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenie § 447 písm. a) CSP z dôvodu nedodržania zákonom stanovenej lehoty na podanie dovolania (§ 427 ods. 1 CSP).

6. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu 11/ Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom z 1. decembra 2020 sp. zn. I. ÚS 276/2020-42 rozhodol, že základné právo I. H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 175/2019 z 30. októbra 2019 boli porušené. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 175/2019 z 30. októbra 2019 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

7. V odôvodnení ústavný súd uviedol, že odmietnutím dovolania sťažovateľa z dôvodu jeho oneskoreného podania nerespektoval najvyšší súd ústavnoprávnu požiadavku zákazu odmietnutiu spravodlivosti a napadnutým uznesením zasiahol do základného práva sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež do jeho práva na spravodlivé súdny konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto ústavný súd napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 133 ods. 2, 3 písm. b) zákona o ústavnom súde). Zároveň vyslovil, že úlohou najvyššieho súdu bude po vrátení veci opätovne rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa, rešpektujúc právny názor ústavného súdu vyslovený v tomto rozhodnutí.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po vrátení veci ústavným súdom na ďalšie konanie a po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné z nasledovných dôvodov.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolatelia prípustnosť podaného dovolania vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré

(porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo nepredvídateľnosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Právo na spravodlivý proces je naplnené aj tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

14. K porušeniu tohto práva tak môže dôjsť aj tým, že zistenie skutkového stavu je *prima facie* natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť - ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami (porov. I. ÚS 6/2018), alebo tým, že prijaté právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. že z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplyvajú (porov. I. ÚS 243/07).

15. V takýchto prípadoch podstatou dovolacieho prieskumu nie je prehodnocovanie skutkového stavu dovolacím súdom, ale kontrola postupu súdov oboch nižších inštancií pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania. Otázka, či súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako napr. zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), je otázkou procesnoprávnou, ktorá ako taká môže byť prezentovaná dovolaciemu súdu v podanom dovolaní ako prípustný a dovolený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Zároveň je potrebné dodať, že nesprávne zistenie skutkového stavu veci má totiž, ak súd aplikuje dôkladne hmotné právo, vždy vplyv na nesprávne právne posúdenie skutku, a preto takéto chybné rozhodnutie súdu súčasne spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení veci (porov. I. ÚS 6/2018, 4 Cdo 88/2019).

16. V preskúmvanej veci je podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu v zjavnom rozpore s vykonaným dokazovaním a skutkovými zisteniami z neho vyplývajúcimi (a na ich podklade prijatými právnymi závermi), čím bolo porušené právo žalobcov na spravodlivý proces a zároveň naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Táto vada spočívala v nesprávnom vyhodnotení výsledkov znaleckého dokazovania prezentovaného znaleckým posudkom O. I. Q. č. 1/2017 (ďalej len „znalecký posudok č. 1/2017“), ktoré sú v zjavnom nesúlade s prijatými skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu.

17. Odvolací súd síce potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na právnom závere, že žalobcovia nie sú v spore aktívne legitimovaní, nakoľko nepreukázali právny titul, na základe ktorého sa stali vlastníckmi spornej parcely, avšak urobil tak na základe odlišne vyhodnoteného skutkového stavu (a to bez zopakovania dokazovania v zmysle § 385 CSP) a z celkom iných právnych dôvodov ako súd

prvej inštancie. Odvolací súd bol toho názoru, že sporný pozemok (parc. č. XXXX/X) bol odčlenený z parcely č. XXXX/X a zapísaný v prospech právnych predchodcov žalovaného na základe kúpnej zmluvy z roku 1992. Z tohto dôvodu už nešlo v spore o duplicitu zápisu vlastníckeho práva, keďže tá istá časť zemského povrchu nebola evidovaná v katastri nehnuteľnosti dvakrát - raz ako parcela XXXX/X a raz ako parcela XXXX/X, ktorý záver podľa názoru odvolacieho súdu z vykonaných dôkazov nevyplýva. Uvedené závery odvolacieho súdu sú však v rozpore s vykonanými dôkazmi a to konkrétne so závermi znaleckého posudku č. 1/2017 a preto sú predčasné. Už samotný záver znaleckého posudku č. 1/2017 (str. 6 posudku), že parcela C KN XXXX/X o výmere 114 m², sa celá prekrýva s časťou pozemku - EN XXXX/X, ktorá bola majetkoprávne usporiadaná podľa GP č. 761-707-0195-1969; je tak, ako to uvádzajú dovolatelia, v rozpore s tým, ako bol znalecký posudok vyhodnotený odvolacím súdom. Zo znaleckého posudku celkom zreteľne vyplývajú tieto skutkové okolnosti :

1/ Z bodu Ad 1.2 - vytvorená parcela EN XXXX/X zapísaná na list vlastníctva č. X v prospech Čsl. Štátu v správe ONV Prešov. Zápis do LV bol vykonaný v roku 1970 (príloha 3); pričom sporná parcela podľa záveru znaleckého posudku je totožná s pôvodnou parcelou EN XXXX/X a bola vykúpená štátom už v roku 1969 (uvedené vyplýva aj z rozsudku súdu prvej inštancie viď str. 11 rozsudku).

2/ Z bodu Ad 1.5 - GP č. 225-91/GM (pzn. dovolacieho súdu, na základe ktorého malo dôjsť k odčleneniu spornej parcely v prospech právnych predchodcov žalovaného), vyhotovený spoločnosťou GEOMAP dňa 26. júla 1991 bol vyhotovený nesprávne, nakoľko vyhotoviteľ nerešpektoval existujúci platný právny stav k dátumu vyhotovenia GP. Inými slovami, pri zhotovení tohto GP jednoducho nebol rešpektovaný už existujúci právny stav a zápis vlastníckeho práva v prospech právnych predchodcov žalobcov vyplývajúci z LV č. XXXX z roku 1970. Vyhotoviteľ tak vychádzal z právneho stavu podľa stavu pred vyvlastnením (pred rokom 1969) a teda podľa stavu z pozemkovej knihy, hoci už v tom čase bol riadne evidovaný vlastník predmetného pozemku (aj tej časti zemského povrchu zodpovedajúcej spornej parcele).

3/ Z bodu Ad 1.7 - vyplýva, že parcela C KN XXXX/X vznikla (bola odčlenená) polohovo z plochy parcely EN XXXX/X. Je teda zrejmé, že odčlenenie sporného pozemku na základe geometrického plánu č. 255/91/GM nemohlo byť súladné s právom a ako také právo zakladať nemohlo. Nulitný právny akt nemôže spôsobiť právne následky, ktoré prislúchajú len platnému právnemu úkonu i v súlade so zásadou nemo plus iuris (sp.zn. 1VObdo 2/2020). Záver odvolacieho súdu, že právne došlo k odčleneniu spornej parcely, nezodpovedá zistenému skutkovému stavu. Dovolací súd zároveň poznamenáva, že bez toho, aby sa odvolací súd zaoberal otázkou vlastníckeho práva žalovaného (resp. jeho právnych predchodcov), nebude možné v tomto spore dospieť k správne a spravodlivému riešeniu.

4/ Ad 1.10 - z tohto bodu vyplýva, že výmera parcely C KN XXXX/X (zodpovedajúca parcele EN XXXX/X vrátane sporného pozemku) po odpočítaní parc. č. XXXX/XX v porovnaní so stavom výmery z geometrického plánu vyhotoveného pre bytové družstvo č. 19-91/ŠO (viď príloha 7 znaleckého posudku), tak ako konštatuje znalec stále predstavuje 3.292 m², čo zodpovedá stavu pred vyhotovením GP č. 255/91, ale predovšetkým stavu po žalovaným deklarovanom odčlenení spornej parcely. Je teda zrejmé, že napriek tomuto „odčleneniu“ sa výmera parcely č. XXXX/X nezmenila. Aj keď údaj o výmere pozemku nie je záväzný, v tomto spore bude nutné naň vzhľadom na osobitosti prípadu prihliadať, pretože práve tento údaj môže byť významný pri posúdení, či fakticky a právne skutočne došlo k odčleneniu sporného pozemku od parcely XXXX/X a či bolo úmyslom bytového družstva previesť celú túto parcelu do vlastníctva žalobcov. Tiež treba poznamenať, že vzhľadom na nezmenenú výmeru parcely XXXX/X, jej vlastník nemal možnosť zistiť, že iný subjekt zasiahol do jeho vlastníckeho práva.

18. Obiter dictum dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ si právny predchodca žalovaného dal vyhotoviť geometrický plán, ktorý nerešpektoval vlastnícke právo iného a na základe tejto skutočnosti došlo následne k zápisu jeho vlastníckeho práva k odčlenenej časti parcely XXXX/X, nemôže to mať za následok to, že pôvodné vlastnícke právo k spornej časti pozemku zaniklo. Duplicita zápisu vlastníckeho práva síce nevyplýva formálne z údajov zapísaných v katastri nehnuteľností, to však neznamená, že v skutočnosti vychádzajúc z výsledkov vykonaného znaleckého dokazovania tu je tá istá časť zemského povrchu duplicitne vedená ako parcela č. XXXX/X (s poukazom na údaj o jej výmere) a ako parcela č. XXXX/X aj z hľadiska údajov výmery vyplývajúcich z katastra nehnuteľností.

19. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou konania podľa § 420 písm. f) CSP. S poukazom na zistenú vadu vedúcu k zrušeniu napadnutého rozhodnutiu sa dovolací súd už nezaoberal ďalšími dovolacími námietkami.

20. Vzhľadom na zistenie, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

21. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.